

mers Virksomhed paa en saadan Maade, som den ærede Landstingsmand gjorde det med Hensyn til de den paahvilende Forretninger. Man maa langtfra ikke troe, at fordi man kan angive et Antal Sager, der ere blevne behandlede i Criminal- og Politiretten og de enkelte Criminalkamre Næst igjennem, dette kan angive en Maalestof for Rettens Arbejde; det vil den ærede Landstingsmand vide ligesaagodt som jeg, og de, fra hvem han har sine Meddelelser, ville vide ligesaa godt som baade han og jeg, at en stor Deel af de Sager, der komme til at figurere som en Part af den store Sum, i Virkeligheden har saare lidt at betyde, at de ere af den Besskaffenhed, at de ofte kun give saare lidt Arbejde, medens de dog bidrage til at forøge Summen. Jeg har sagt dette, ikke for at bestride, at Criminalretten har fuldkommen tilstrækkeligt Arbejde, men jeg har anført det, for at ikke det Indtryk skulde staae usvækket, man muligviis har faaet af, at Criminal- og Politiretten i Kjøbenhavn var saaledes overbebyrdet, at man skulde troe, at dets Medlemmer hele Næst igjennem havde et overvæltet Maal af Besskæftigelse. Retten har meget at bestille. Den ærede Rigsdagsmand anthede ogsaa, at der var Hensyn, der kunde komme til at indvirke paa Mængden af det Arbejde, som paahviler de enkelte Assessorer, og jeg er fuldkommen enig med ham i, at man ved at bestemme Spørgsmaalet om Omfanget af Arbejdet ikke maa vende Tanken bort fra Muligheden af, at Retten kan blandt sine Medlemmer tælle saadanne, der ikke ere deres Kald fuldkommen vogne. Det hører til de Muligheder, der kunne indtræde, og hvortil der ved Arbejdets Fordeling ganske vist ogsaa bør tages Hensyn, og den ærede Landstingsmand nærmede sig stærkt en Udtalelse af den Tanke, der har ligget bag ved hans Ord, naar han henvisste til den Bestemmelse i Grundloven, der omhandler Dommernes Uaffættelighed. Det, en Ret kan behøve, er, at den har dygtige og samvittighedsfulde Medlemmer, hvem det ligger

paa Hjerte, ikke blot at expedere Sagerne, men at behandle dem saaledes, at de kunne siges at være behandlede behørigt og forsvarligt. Der maa altsaa ogsaa ved en Rets Sammensætning tages Hensyn til Muligheden af, at der kan komme til at være saadanne Medlemmer af Retten, som maaskee ikke kunne overtage hele den dem tilkommende Deel af Arbejdet, men til enhver Tid vil der dog, saaledes som Criminalretten nu er ordnet, naar saadanne sørgelige Muligheder gaar over til Virkelighed, være de tilstrækkelige gode Kræfter tilstede i Criminal- og Politiretten. Det er vist, at naar en Udvidelse af Rettens Virksomhed paa den Maade, som Lovudkastet har foreslaaet, skulde finde Sted, saa lader det sig ikke benægte, at der behøves en Forøgelse af Rettens Medlemmer, for at Arbejdskræften kan komme til at staae i et saadant Forhold til Forretningerne, at disse kunne blive varetagne, og det er ogsaa vist, at jeg har erklæret det for absolut fornødent, at en saadan Forøgelse fandt Sted, men jeg skal dog i Forbindelse hermed bemærke, at Grunden, hvorfor jeg har fundet det saa afgjort nødvendigt, er, fordi man ikke kan benytte en Brøk af en Assessor. Jeg antager nemlig, at Tilvæerten af Sagerne, der vilde finde Sted, vilde blive saa stor, at 8 Assessorer ikke vilde kunne røgte dem, men at der dog for den 9de Assessor ikke vilde være fuldt tilstrækkeligt Arbejde. Jeg har, ved at betænke Spørgsmaalet om Nødvendigheden af en Forøgelse, ikke ganske kunnet lade det ude af Sigte, at medens ganske vist en Forøgelse af Arbejdet vilde finde Sted, er netop ogsaa Criminal- og Politiretten den Ret, til hvilken det Offentlige ikke sjældent kommer til at ike i visse Tilfælde for at faae en Mand, hvis Øvelse, Dygtighed og Talent gjør, at man kan benytte ham til ekstraordinaire Hverv, hvor Forholdene gjøre Krav derpaa. Resultatet bliver saaledes, at det vil sikkert være fornødent at forøge Kræfterne.